

A bolond dala

Jaj, a Bolond, mily sokáig váratott magára
a színfalak között.
Ordenáré arcát kente pomádéval,
és tréfás semmiséggel cifrázta azt a Mindenség mögött.

A Bolond én lettem,
mily sokáig vártam énmagamra
s a színfalak homályán.
Lám sírni támadt kedvem később amarra.

Így jöttem némi szánakozással
és némi villoni göggel.
Mögöttem akasztott hullák mosolygó látomásai
dícsérték bocsánatkérő, illedelmes úri kedvem.

Így jöttem bíz roppant erénnyel,
min a foltok ejtettek csak
esendő és megbocsájtható csorbát
– a magasabb Isteneknek.

Így jöttem pucéran és szemérmetlenül
kipróbálását jelentve a Végtelennek
– így jöttem szűkölőn és magányosképp
a színfalak mögül a széellel, és akkor épp ellenemben.

Lábam döccenése mégis példakép,
a szűkölködőké, hisz ők néma arcok,
s a bíró hallgat, mint aki ott sincs;
csak én tudom, hogy ők szóitalan párák
és egyedüli harcok.

Utazó eszközöm a kerék két párja,
aki utazik rajt, az a garabonciás.
Kevélységem dícsérete a szó, mely így szól
– Rajta és rajta –, így nyugodhat talán
az űzött látomás.

Jaj, Bolond lettem én is,
rőt pillantásaim közt mondom én, aki Más,
hogy nem normális – mint bolond,
ezt megerősítem –,
aki nem figurás.

Én a Bolond vagyok,
nem köt törvény és szokás.
Járok és utazok folyvást, lépteimet vigyázza,
vagy felejtí sorsom az Ember,
ki épp csak állomás.

Paulinyi Tamás